

die is overleden. Omdat het veel tijd kost, word ik daarvoor betaald. Dat werk doe ik doordeweeks. Op de vrijwilligersdagen help ik mee met schoffelen en andere dingen."

Of zoals Remko Posthuma, voorzitter van de door mejuffrouw Begeer in 2000 opgerichte Stichting tot Behoud van Cultuurhistorische Buitenplaatsen (eigenaar van Berbice), het zegt: "Het is grappig om Liesbeth in de zomer haar huiswerk te zien maken op een bankje en daarna te zien grasmaaien. Leuk dat iemand van die leeftijd interesse heeft om in een oude tuin op een oude plek te werken. Het is ook opvallend dat ze dit zo lang verborgen heeft weten te houden voor haar vriendinnen. Ik zei, neem ze eens mee, maar dat vond ze helemaal niet nodig. Dit is mijn plek zei ze."

Vrijwilligersdag

Posthuma werkt hard mee op de eerste zaterdag van september. Vrijwilligersdag. Vóór het hoofdhuis, dat in fasen en met financiële steun van provincie en fondsen wordt gerenoveerd, geeft Stan Dessens, ook bestuurslid van de stichting, de meer dan dertig vrijwilligers instructies: "We gaan vandaag voor het mooi. Voor Open Monumentendag volgende week. Een paar mensen heb ik nodig voor de buitenkant van het rosarium. Schoffelen. Niet te diep. Een aantal moet er voor zorgen dat het er bij het hoofdhuis mooi uitziet. Ik kan ook niet aanzien dat de duizendknoop er zo uitziet. Verder moet hout worden gehakt en moeten twee mensen de vijver in. Rondom de vijver moeten de bladhopen worden weg gehaald." Ik krijg het aanbod om ook mee te werken. 'Helaas' heb ik een lange witte broek aan. "Geeft niet", zegt iemand. "Kan iedereen zien dat je hier wat gedaan hebt."

Liesbeth Kooper meldt zich bij de schoffelaars. Voor de foto wil ze nog wel even op de grasmaaiër zitten. "Het is heel anders dan bijvoorbeeld bij Albert Heijn werken. Het is gezellig

en zeker niet oubollig. Op mijn leeftijd ben je meestal niet geïnteresseerd in werken in de tuin. Ik praat er wel eens over met vriendinnen. Die zijn hier ook wel eens geweest." Voor een picknicktea, vult haar moeder aan. Liesbeth: "Ze vinden het leuk, maar snappen best dat het mijn ding is. Niet van hen. Prima toch. Houd ik dit voor mezelf. Ik vind het heerlijk met al die mensen om me heen. Ik ben geïnteresseerd in hen, zij in mij. Ze vragen naar m'n school, willen weten wat ik doe. Het is allemaal heel relaxed. Heel anders dan die bende stuitende tieners."

'Ik leer veel van die ouderen'

Japans

Het spreekt dan ook 'vanzelf' dat Liesbeth het laatste jaar op het Stedelijk Gymnasium in Leiden en daarna een studie Japans zal blijven combineren met het werken op Berbice. Ze heeft ook best wel andere bezigheden. Tekenen, lezen, judo (bruine band), uitgaan. "Maar Berbice laat ik niet los. Dit vind ik veel te leuk." Het wordt nog leuker als het koffietijd is. Onder de huilboom. Sponscakes zijn er ook. Met marsepein en pudding en een 5-je er op, omdat het precies vijf jaar geleden is dat Stan Dessens zijn oproep deed aan vrijwilligers voor Berbice. Twee van hen mogen het gebak aansnijden. De jongste, Liesbeth, en de oudste. De 88-jarige ('en één week en twee dagen') Jaap Smit noemt het werken op Berbice een zalige bezigheid. "Ik ben hier vijf jaar geleden begonnen met houthakken. Nu ben ik van de categorie die liever gaat schoffelen." Over Liesbeth zegt Jaap: "Ik vind het steengoed wat ze doet. Het is een genoeg om haar aan het werk te zien."

Elke eerste zaterdag van de maand is het vrijwilligersdag op Berbice, Leidseweg 221 in Voorschoten. Belangstellenden kunnen ook via info@buitenplaatsberbice.nl in contact komen met de Stichting tot Behoud van Cultuurhistorische Buitenplaatsen.

Werkoverleg met koffie en cake